

Mescaline, Maharaj ji en Mojave Desert

Verlaten wegen

Jos Lammers

Voor Janny

Colofon

© Tekst en uitgave: Jos Lammers

© Fotografie: Janny Brasik

Uitgave in eigen beheer. Overnemen van fragmenten of afbeeldingen, in welke vorm dan ook, alleen na toestemming.

De gebruikte knipsels over de Divine Light Mission zijn een kleine greep uit de 'collectie Simon Vinkenoog', box 145 map 02, van het Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis in Amsterdam en aldaar te raadplegen.

Voor contact en reacties: www.joslammers.nl.

ISBN 9789402163278

Gekleurd en vertekend

Dit verhaal over een reis door Amerika, bestaat voor een belangrijk deel uit herinneringen aan de Divine Light Mission en goeroe Maharaj ji in de periode 1971 - 1976. Ik was toen vijf jaar lang zijn volgeling. In die periode had ik binnen zijn organisatie, de Divine Light Mission, eerst de functie van 'manager Divine Sales': degene die de ophaaldiensten van oude spullen en de 'Goddelijke Winkels' om die te verkopen in Nederland oprichtte en leidde. Daarna was ik 'general secretary', de leidinggevende van de Nederlandse afdeling van de Divine Light Mission. Vervolgens werd ik naar het internationaal hoofdkantoor ('IHQ') van de organisatie in Denver geroepen, om daar te werken als 'international coördinator' van de landelijke afdelingen in Europa en Australië.

De Divine Light Mission was destijds een grote organisatie, met honderden volgelingen in Nederland en, buiten India, tienduizenden wereldwijd. Waarom al die mensen goeroe Maharaj ji volgden, kan ik natuurlijk niet beoordelen. Wat hem in elk geval onderscheidde van de vele andere wijze mannen uit het Oosten die toen veel belangstelling trokken, is dat hij voor het hoogste ging. Hij presenteerde zich niet als leraar van gymnastiekoefeningen uit yogaboekjes of diëten van soja en zeewier, maar als de levende 'volmaakte meester'. Degene (de enige!) die de echte zoeker de weg naar god kon wijzen. Hem volgen betekende, zeker als je,

zoals ik, in één van zijn ashrams wilde wonen, totale devotie en opzeggen van alle aardse genoegens en banden met je omgeving. Ook daarin ging hij voor de hoofdprijs. En ik ook. Tot ik uiteindelijk zag wat iedereen natuurlijk al lang wist.

Mijn herinneringen aan die periode zijn ongetwijfeld gekleurd en vertekend. Ik pretendeer dan ook op geen enkele manier de waarheid te vertellen. Het zijn uitsluitend mijn herinneringen. Om die reden heb ik, waar ik dacht dat de privacy in het gedrang zou kunnen komen, namen veranderd.

Eén

De herinneringen aan Amerika zijn op zijn zachtst gezegd gemengd. De mescaline kwam er vandaan, puur natuur uit de Mojave Desert. De vrouw met de groene ogen kwam er vandaan ('zijn lenzen, gekkie'), die de pilletjes in haar stewardessenkoffertje het Vondelpark binnenrolde waar ik in een geborduurd Marokkaans hemd rond zweefde. En de goeroe kwam er vandaan, of in elk geval de Divine Light Mission waar hij financieel en spiritueel leider van was. Hoofdkantoor Denver Colorado. Het Marokkaanse hemd was een driedelig pak geworden toen ik daar na vijf jaar devotie weer op straat stond.

Ik ga samen met Janny maar eens kijken wat ik me er nog van herinner. Eindelijk, na meer dan dertig jaar, eens proberen uit te leggen waarom ik toen alles in de steek liet, ook haar. Denk ik, terwijl 'twelve thirty' van de Mamas & Papas op de achtergrond speelt. Echt ontgroeid ben ik die tijd nooit. En waarom ook. Dus gaan ook de Lovin' Spoonful, de Beatles (jazeke, Sgt. Pepper's), Dylan (Blond on Blond, uiteraard!), Crosby, Stills, Nash and Young (Déjà vu, geen discussie), Melanie (Born To Be) en Pink Floyd (Atom Heart Mother) mee in de bagage voor een trip cross country USA.

Twee

New York. Ik was vergeten hoe mooi afgeragd deze stad eruit ziet. Roestige brandtrappen langs vervelozige gevels. Verbleekte kleuren, verwaaide reclameborden. Als een paar door en door versleten schoenen die zo lekker sloffen dat je ze nooit meer kwijt wilt. Het straatbeeld in de East Village, waar we voor vier dagen achter zo'n zelfde brandtrap wonen, sluit daar naadloos bij aan. T-shirtjes slobberen, veters hangen los, gymmen hebben gaten, de buurman zit op de stenen trap voor zijn huis in de zon. Nobody cares.

Ik had besloten de Divine Light Mission van goeroe Maharaj ji te verlaten, toen ik hier ruim dertig jaar geleden voor het eerst kwam. Een tussenstop op de reis terug naar Amsterdam vanuit Denver, waar ik op het 'International Headquarters' voor de goeroe de contacten had onderhouden met zijn ashrams in Europa en Australië. In de vijf jaar daaraan voorafgaand, toen ik zijn volgeling was, zou het niet in mijn hoofd zijn opgekomen zo'n toeristisch uitstapje te maken. Want de waarneembare wereld om ons heen is niets dan 'maya', leerde Maharaj ji¹. Illusie. Valse verleiding voor de zoeker naar verlichting. Alleen de echt

¹ Toen de naam voor Prem Pal Singh Rawat, geboren in 1957 in Hardwar, India. Inmiddels treedt Maharaj ji in de publiciteit als Prem Rawat, daarbij ondersteund door de organisatie Elan Vital.

verlichte mens kon ermee omgaan en mocht ermee spelen. Daarom kon de goeroe zich vermaken in zijn 'mansion' op de heuvels van Malibu Beach, met in de garage een Maserati Convertible, een Rolls Royce Silver Shadow, een Cadillac Seville en een Mercedes SEL. En kon hij dromen over een eigen Grumman Gulfstream 12-persoons jet, zijn grootste wens destijds. Ik kende de folders, die binnen de Divine Light Mission met een gefluisterde toelichting op het goddelijk spel van de goeroe werden doorgegeven. Als 'Jezus returned' was de aarde en alles erop immers voor hem. Aan de echte volgeling de eer het hem te mogen bezorgen. Soms letterlijk, zoals de Duitse 'general secretary', hoofd van de nationale afdeling van de Divine Light Mission, die met honderdduizend Duitse marken in briefjes op zijn lichaam geplakt naar Londen was gevlogen om de bestelde Rolls Royce voor de goeroe af te betalen.

Maar een goede volgeling hield zich zelf verre van materie en andere illusies die hem van het pad naar verlichting konden doen tuimelen. Dat was ook de reden dat ik in de anderhalf jaar dat ik in Denver woonde en op het IHQ werkte weinig tot niets van Amerika had gezien, en wat ik zag als het ware met afgewend gezicht beleefde. Een houding die onverwachte gevolgen had, overigens. Waar ik daarvoor, zwevend door het Vondelpark, geen idee had hoe ik ooit de aansluiting zou moeten vinden met de wereld van kantoren, banen en geld verdienen, en dat eigenlijk ook niet wilde, bleek ik met afgewend gezicht juist in die wereld van alles te kunnen. In de ruim drie jaar voor ik het